

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **M. K.**

oskarżonego o czyn z art. 234 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 18 września 2024 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w X.,

zawartego w postanowieniu z dnia 18 czerwca 2024 r., sygn. akt V Kz 306/24,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w X., postanowieniem z dnia 18 czerwca 2024 r., w sprawie o sygn. akt V Kz 306/24, wystąpił o przekazanie sprawy M. K. , oskarżonego o przestępstwo z art. 234 k.k. i inne, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, podnosząc, że oskarżony w tej sprawie M. K. jest ławnikiem w sądzie właściwym miejscowo, co łączy się z jej licznymi kontaktami z sędziami orzekającymi w tym sądzie. Zdaniem wnioskującego sądu, okoliczność ta mogłaby stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w X. zasługuje na uwzględnienie.

Tytułem wstępu należy podkreślić, że stosowanie przepisu art. 37 k.p.k. ma wyjątkowy charakter z uwagi na możliwość odstąpienia od właściwości miejscowej sądu. Przekazanie sprawy powinno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zagrażać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, dobru wymiaru sprawiedliwości. Za takie okoliczności można uznać tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie, nawet mylne, o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (zob. postanowienie SN z dnia 15 maja 2023 r., III KO 41/23; postanowienie SN z dnia 18 lutego 2021 r., IV KO 4/21, postanowienie SN z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, postanowienie SN z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08; postanowienie SN z dnia 7 marca 2024 r., IV KO 6/24).

Nie ulega wątpliwości, że okoliczności wskazywane przez Sąd Okręgowy związane z osobą oskarżonego oraz z rodzajem wykonywanej przez niego funkcji ławnika w Sądzie Okręgowym w X. , z czego wynikają jego kontakty z orzekającymi tam sędziami, mogą w odbiorze społecznym uzasadniać obawę co do możliwości bezstronnego rozpoznania sprawy. Zgodzić należy się z tezą, że jeżeli stroną procesu jest sędzia, pracownik sądu lub inna osoba, która ma ciągły bliski zawodowy, a także osobisty kontakt z sędziami - ten sąd nie powinien orzekać w sprawie (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2020 r., V KO 45/20; postanowienie SN z dnia 7 marca 2024 r., IV KO 6/24). Osądzenie niniejszej sprawy w takich warunkach, mogłoby wzbudzić w opinii publicznej wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie nie było wolne od pozaprocesowych wpływów (zob. postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., IV KO 34/07).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, albowiem okoliczności tej sprawy, w sytuacji gdyby rozpoznawał ją sąd właściwy, mogłyby w odczuciu społecznym wywołać wątpliwości co do obiektywności i rzetelności prowadzonego postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 15 listopada 2023 r., V KO 102/23).

Uwzględniając powyżej wskazane okoliczności uznano, że zaistniała podstawa określona w art. 37 k.p.k. do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Okręgowemu w Gliwicach, położonemu w odległości stosunkowo bliskiej od sądu miejscowo właściwego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[ał]